

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 455/05
16.05.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Николе Латиновића, председника већа, Николе Мићуновића, Зорана Савића, Миодрага Вићентијевића и Верољуба Цветковића, чланова већа и саветника Зорице Стојковић, записничара, у кривичном предмету оптуженог АА, због кривичног дела силовања у покушају из члана 103. став 1. Кривичног закона Републике Србије у вези члана 19. Основног кривичног закона у стицају са кривичним делом противприродни блуд из члана 110. став 1. Кривичног закона Републике Србије, решавајући о жалбама Окружног јавног тужиоца у Нишу, оптуженог и његовог браниоца, адвоката АБ, изјављеним против пресуде Окружног суда у Нишу К. бр. 170/04 од 26.11.2004. године, у седници већа одржаној у смислу одредбе члана 375. Законика о кривичном поступку, дана 16.05.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

УВАЖАВАЊЕМ жалбе Окружног јавног тужиоца у Нишу у погледу одлуке о казни, а по службеној дужности у погледу правне оцене дела, ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Окружног суда у Нишу К. бр. 170/04 од 26.11.2004. године, тако што Врховни суд кривичноправне радње оптуженог АА, из изреке првостепене пресуде, правно квалификује као једно кривично дело силовање из члана 178. став 1. Кривичног законика («Службени гласник СРС» бр. 85/05), за које га осуђује на казну затвора у трајању од 2-две године и 6-шест месеци, у коју му се има урачунати време проведено у притвору почев од 23.08.2004. године до 26.11.2004. године.

Жалбе оптуженог и браниоца се у осталом делу одбијају као неосноване и првостепена пресуда у непреиначеном делу ПОТВРЂУЈЕ.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном пресудом Окружног суда у Нишу К. бр. 170/04 од 26.11.2004. године, оптужени АА оглашен је кривим због кривичног дела силовања у покушају из члана 103. став 1. КЗ РС у вези члана 19. ОКЗ у стицају са кривичним делом противприродни блуд из члана 110. став 1. КЗ РС, за која су му утврђене појединачне казне затвора у трајању од по 1-једне године и 2-два месеца и сходно члану 48. ОКЗ осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 2-две године, уз урачунавање времена проведеног у притвору од 23.08.2004. године до 26.11.2004. године.

Истом пресудом оптужени је обавезан да на име трошкова судског паушала плати 5.000 динара а на име трошкова кривичног поступка 13.375 динара у тамо наведеном року.

Против напред наведене пресуде благовремено су изјавили жалбе:

- Окружни јавни тужилац у Нишу, због одлуке о казни, с предлогом да Врховни суд уважи жалбу, побијану пресуду преиначи у делу одлуке о казни и оптуженог осуди на казну затвора у дужем трајању;

- оптужени АА, због битне повреде одредаба кривичног поступка и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, с предлогом да Врховни суд побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или пак да исту преиначи и оптуженог ослободи од оптужбе. Захтевао је да оптужени и оштећена буду позвани на седницу већа Врховног суда, а ради присуства истој;

- бранилац оптуженог АА, адвокат АБ, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о казни, с предлогом да Врховни суд побијану пресуду преиначи тако што ће оптуженог ослободити од оптужбе или пак да исту укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Републички јавни тужилац Србије поднеском Ктр. I 588/05 од 13.04.2005. године, предложио је да Врховни суд уважи жалбу Окружног јавног тужиоца у Нишу, побијану пресуду преиначи тако што ће оптуженом изрећи јединствену казну затвора у дужем трајању, а жалбе оптуженог и његовог браниоца одбије као неосноване.

Врховни суд Србије одржао седницу већа у смислу одредбе члана 375. ЗКП, у одсуству уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца и оптуженог АА, на којој је размотрио списе предмета, заједно са побијаном пресудом, па је по оцени навода и предлога у изјављеним жалбама, те писменог поднеска Републичког јавног тужиоца, одлучио као у изреци ове пресуде, руковођен следећим разлозима.

Првостепена пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка нити повреде кривичног закона на које другостепени суд у смислу члана 380. став 1. ЗКП, пази по службеној дужности, нити су побијаном пресудом учињене битне повреде одредаба кривичног поступка које су истакнуте у жалби оптуженог АА.

У оквиру овог жалбеног основа у изјављеној жалби оптуженог АА се истиче да побијана пресуда садржи битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП, јер је изрека пресуде неразумљива, нејасна и противречна разлозима пресуде.

Међутим, по налажењу Врховног суда побијајући првостепену пресуду по основу битних повреда одредаба кривичног поступка у жалби оптуженог се у суштини побија оцена изведених доказа датих од стране првостепеног суда, па самим тим указује да је на основу погрешне оцене изведених доказа и чињенично стање погрешно утврђено.

Такође, из образложења жалбе браниоца оптуженог, адвоката АБ, произилази да се уствари указује на погрешно закључивање првостепеног суда у погледу одлучних чињеница од значаја за утврђивање кривичног дела и кривичне одговорности оптуженог.

Међутим, жалбеним наводима оптуженог и његовог браниоца, не доводи се у сумњу оцена првостепеног суда да је оптужени АА, извршио кривично дело силовање у покушају из члана 103. став 1. КЗ РС у вези члана 19. ОКЗ, у стицају са кривичним делом противприродни блуд из члана 110. став 1. КЗ РС, која му се стављају на терет.

Чињенично утврђење у овој кривичноправној ствари првостепени суд је правилно засновао на основу детаљног и веродостојног исказа оштећене ББ, која је са апсолутном сигурношћу препознала оптуженог и изнела такве детаље који се не могу појавити код измишљених доказа, затим исказа сведока ВВ и ГГ, као и осталим изведеним доказима налаза и мишљења вештака судске медицине др ДД, и вештачења од стране др ЂЂ, неуропсихијатра специјалне психијатријске болнице у __, о којима су детаљне оцене дате у разлозима пресуде.

Према томе, првостепени суд је правилно и потпуно утврдио све одлучне чињенице, како оне од значаја за радње извршења кривичних дела, тако и околности под којима су кривична дела извршена у погледу субјективног односа оптуженог према наведеној инкриминацији. О томе су у побијаној пресуди дати јасни, потпуни и међусобно сагласни разлози на странама 2, 3 и 4, побијане пресуде.

На тако утврђено чињенично стање правилно је правостепени суд применио кривични закон када је радње оптуженог правно квалификовао као кривично дело силовање из члана 103. став 1. КЗ РС у вези члана 19. ОКЗ, у стицају са кривичним делом противприродни блуд из члана 110. став 1. КЗ РС.

Међутим, како је у међувремену од доношења првостепене пресуде донет Кривични законик који је 01.01.2006. године, ступио на снагу, којим кривично дело силовање из члана 178. став 1. КЗ садржи у себи кривичноправне радње кривичног дела противприродни блуд из члана 110. став 1. КЗ РС, а све имајући у виду да су кривичноправне радње противприродног блуда изједначене са радњама извршења кривичног дела силовања обзиром да су извршене употребом силе ради задовољења полног нагона, то Врховни суд налазећи да се у конкретном случају ради о истоветној јединственој радњи извршења и једном кривичном делу, поступајући по службеној дужности, првостепену пресуду је преиначио тако што је радње оптуженог из изреке првостепене пресуде квалификовао као кривично дело силовања из члана 178. став 1. Кривичног законика.

Истина првостепеном пресудом оптужени је био оглашен кривим за покушај кривичног дела силовања и свршеног кривичног дела противприродног блуда, али како је чланом 178. став 1. КЗ радња кривичног дела противприродног блуда – као чин изједначен са обљубом свршено, то је Врховни суд нашао да се у конкретном случају ради о једном свршеном кривичном делу из члана 178. став 1. КЗ.

Испитујући одлуку о казни, а имајући притом у виду измењену правну квалификацију, као и наводе из жалби Окружног јавног тужиоца у Нишу, оптуженог АА (члан 383. ЗКП) и његовог браниоца, адвоката АБ, Врховни суд је одлучио, као у изреци ове пресуде, руковођен следећим разлозима.

Одлучујући о висини казне коју треба одмерити оптуженом АА, Врховни суд је ценио све околности од значаја за одмеравање казне овом оптуженом коју је првостепени суд утврдио, како олакшавајуће (породичан човек, неосуђиван, да се ради о лицу граничних интелектуалних могућности) тако и отежавајуће (да је кривично дело извршио у односу на стару особу, да оштећена има 79 година, да је дело извршио проваливши у њену кућу после поноћи).

Међутим, Врховни суд налази да првостепени суд није дао одговарајући значај утврђеним отежавајућим околностима на страни оптуженог, па је уважавајући жалбу Окружног јавног тужиоца у Нишу, а притом дајући одговарајући значај утврђеним олакшавајућим и отежавајућим околностима на страни оптуженог истом изрекао казну затвора у трајању од 2-две године и 6-шест месеци у уверењу да је и овако одмерена казна сразмерна тежини почињеног кривичног дела и степену кривичне одговорности оптуженог те довољна ради постизања сврхе кажњавања предвиђене чланом 42. Кривичног законика.

Истовремено Врховни суд изјављене жалбе оптуженог (члан 383. ЗКП) и његовог браниоца како у погледу одлуке о казни, тако и у погледу свих законских основа због којих су изјављене оцењује неоснованим.

Са изнетих разлога, на ос нову члана 391. ЗКП, Врховни суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар, Председник већа-судија,

Зорица Стојковић, с.р. Никола Латиновић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

ДНА: писмо, списе и 4 отправка

Окружном суду у Нишу

1 ЈТС

1 овом суду

Зорица-сђ/06